

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΗΧΩ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Αλεξάνδρα Παπαδοπούλου

Γαλάτεια

Παρωδία εις δύο μέρη

Φιλολογική Ηχώ, Αθήνα

1. τμ. 3, περ. Β', τχ. 19 (8 Ιουνίου 1896), σ. 147-149

2. τμ. 3, περ. Β', τχ. 20 (15 Ιουνίου 1896), σ. 154

1.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ « ΠΑΡΩΔΙΑ »

ΕΙΣ ΔΥΟ ΜΕΡΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΓΑΛΑΤΕΙΑ.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ.

ΡΕΝΝΟΣ Ἀδελφός του.

ΕΥΡΥΚΑΘΙΑ ἀμφίπολος ἑπιτότος τῆς Γαλατείας.

Ἡ σκηνὴ ἐν Κύπρῳ.

Ἡμίφως· διάδρομος εἰς τὸ βάθος, τοῦ ὁποίου φαίνονται δύο θύραι. Ἡ Γαλάτεια λευγειμονῶσα καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ Ρέννου, ἀκούει ὅσα ὁ Πυγμαλίων λέγει εἰς παρακείμενον θάλαμον.

«*Ἡ φωνὴ τοῦ Πυγμαλίωνος*». — Βλέπεις αὐτὸ τὸ βάθρον καὶ ἀπορεῖς τὸ ἄγαλμα τί ἔγεινε καὶ πῶς τὸ βάθρον κενὸν μένει. Θὰ σοὶ τὸ εἶπω, ὦ καλλίστη γυναικῶν· ἄγαλμα καλλονῆς ἐκπάγλου ἐστηρίχθη ἐκεῖ. Κ' ἐγὼ—δὲν σέ ἐγνώριζον ἀκόμη—ἠγάπησα τὸ ἄγαλμα. Καὶ τόσον ἔκλαυσα, τόσας θυσίας πρὸς τοὺς ἀθανάτους προσέφερα, ὥστε ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῆς κνίσσης σκοτισθεὶς, ἔδωκε τὴν ἄδειαν καὶ... τὸ ἄγαλμα συνεκινήθη καὶ τοῦ βραχίονος του κατέλθε.

Τῆς Κύπρου ἄνασσα ἔγεινε καὶ εἶνε ἡ Γαλάτεια.

Αἶ, πῶς μὲ βλέπεις τόσον ἐκπληκτος, Γλυκέριον; Τὸ ἄγαλμα τὸ ἐμψυγῶθέν, εἶνε ἡ Γαλάτεια; ἡ σύζυγός μου. Εἶνε ὡραία πάντοτε, ἀλλ' ἔχει τὴν ψυχρό-

τητα του πρώτου υλικού της· εἶνε μάρμαρον. Ἄλλ' ἄς ἀφῆσωμεν αὐτά. Ἐδῶ, ἐδῶ, πλησίον μου Γλυκερίον. ὦ, μὲ τρομάζουσιν αὐτοὶ οἱ ἔρωτες τοῦ ἄλλου κόσμου. Ἐκ τοῦ μαρμαρόν, διετήρησε τὸν πάγον καὶ τὴν λευκότητα ἢ Γαλάτεια, ἐκ τῆς θεϊότητός της, διετήρησε μεγάλην αὐστηρότητα. Δὲν μὲ κακίζει διὰ τὰς ἀτελείας μου, ἀλλὰ τοσοῦτον οἶκτον περικλείει τὸ μειδίαμα τοῦ κερκασίνου χεῖλους της, ὥστε αἰσθάνομαι φόβον ψυχρόν. Τὴν βλέπω τὴν ἀπόστασιν. Καὶ ἂν κατεδέχθη ἐκ τοῦ βάρους της εἰς τὰς ἀγκάλας μου νὰ πέσῃ, θεὰ ἔμεινε καὶ μῦσα καὶ ἂν λέγουν οἱ θνητοὶ, σεβασμὸν καὶ τρόμον· μόνοι διὰ τοῖς θεοῖς αἰσθάνονται.

Ἄν ἦτο πλὴν ἐκ τῶν θεῶν τῶν Ὀλυμπίων, Ἄθην ἢ Ἄρτεμις, ἴσως θὰ ἐμεσίτευε, εἰς τὸν οὐράνιον θόλον κ' ἐμὲ νὰ κατηλώσωσι, καὶ ν' ἀπολαύσω τιμῶν θεῶν. Θὰ μῦθωνε κ' ἐμὲ καὶ ἴσως τὴν καρδίαν μου αἰσθήματα κατέκλυζον ξένα καὶ ἄγνωστα.

Ἄλλ' ἢ Γαλάτεια, θεὰ τὸν Ὀλυμπον οὐδέποτε πατήσασα, ἴσως ἀντὶ ἀμβροσίας ταπεινώσεις νὰ κατέπινεν καὶ εἰς τὴν πρώτην πρόσκλησιν θνητοῦ, ἢ θεὰ τοὺς οὐρανοὺς ἀφῆκε καὶ τὸ ἄγαλμα ἀπὸ τοῦ βάρους του κατῆλθε. ὦ, θὰ ἐσκέφθη, ὅτι προτιμότερον τῆς Κύπρου ἄνασσα νὰ καταστῆ καὶ σύζυγος τοῦ ἐστεμμένου Πυγμαλίωνος, παρὰ νὰ ὑποφέρει τὰς περιφρονήσεις θεῶν ὑπερφιάλων καὶ σκληρῶν. Αὐτὰ ἐσκέφθη. Πλὴν μὲ παγώνει πάντοτε ἡ παρουσία της. Καὶ νὰ σκεφθῶ φοβοῦμαι, ὡς θεὰ τοὺς διαλογισμούς μου μήπως μαντεύσῃ. Εἶνε τὸ φίλημά της, φίλημα ἀγάλματος. Ἐμπρὸς Γλυκερίον, φρύγιον μέλος μέλφον μοι, ἴσως διαλυθῶσιν οἱ καπνοί. (Ἡ φωνὴ χάνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἀκούονται βήματα ἀπομακρυνόμενα).

Ρέννος.— Ἀκούεις;

Γαλάτεια.— Ἀκούω Ρέννε· (μὲ πόνοι).

Ρέννος.— Καὶ ἡ ὑπερηφάνειά σου δὲν κατεξάνισται.

Γαλάτεια.— Ὑπερηφάνεια... ἄ, ναι, εἶχον κ' ἐγὼ ὑπερηφάνειαν, ἀλλὰ τί ἔγεινεν... Ὁ ἔρωσ μου τὴν ἔκκασε καὶ τὴν τέφραν της ἐκάκρπισ' εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους. Καὶ ὅταν καὶ τὸ τελευταῖον μῦρον ἐγάθη, ἐκ τοῦ βάρους μου κατῆλθον. Ὑπερηφάνεια καὶ ἔρωσ ἀσυμβίβαστα. Ἐνίσταται ὁ ἔρωσ σθένεται ἀπὸ τὸν πάγον της, ἀλλὰ συνήθως, τὴν διαλύει ἡ πυρὰ του.

Ρέννος.— Τὸν ἀγαπᾷς τὸν Πυγμαλίωνα; Καὶ μῦσα ἤκουσας τὸν ἀγαπᾷς; ὦ, εἰς τὰ γόνατα νὰ σὲ λατρεύῃ ἔπρεπε (μετὰ πάθους). Καὶ ἂν διὰ τοὺς ἄλλους ἔγεινεν ἄνθρωπος, διὰ τὸν Πυγμαλίωνα θεὰ νὰ μείνης ἔπρεπε καὶ ἡ καρδία του βωμὸς νὰ ἦνε αἰώνιου ἔρωτος.

Γαλάτεια.— ὦ Ρέννε, ἀδελφέ μου ὁμιλεῖς περὶ αἰωνιότητος διὰ τὸν Πυγμαλίωνα, διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ἐνόμιζεν ὅτι θὰ μάγαπᾷ μὲ ἴσην θερμὴν πάντοτε καὶ τὸ ἐπίστευε· δὲν μὲ ἤπάτα ὅταν μοὶ ὠρκίζετο. Ἄλλ' ὅσα λέγει εἶνε δίκαια· δὲν εἶμαι οὔτε ἄνθρω-

πος, οὔτε θεός. Δὲν δύναμαι νὰ μεταβάλλω τὰς ὀρέξεις του καὶ τὰ αἰσθήματά του, οὔτε δύναται νὰ καταστῆ Γλυκερά ἢ Γαλάτεια. Εἰς ταῦτα ὅλα, τῆς Ἀφροδίτης τὸν δάκτυλον ἀναγνωρίζω. Ἦτο ἐχθρὰ μου εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ εἰς τὴν γῆν, ἐχθρὰν μου τὴν ἐπανευρίσκω... Τὴν Κύπρον της μὴ χάσῃ ἐφοβήθη καὶ αἱ ἱερόδουλοὶ της μὴ ὀλιγοστεύσουν. Καὶ ἀληθῶς, ἐμετριάσθη ἢ λατρεία της καὶ ἐκλονίσθη τὸ πανίσχυρόν της κράτος. Αἱ δέσποναι τῆς Κύπρου, ἠκολούθουν κατὰ βῆμα, τὴν ὁδὸν τῆς βασιλίσσης των.

Ἄλλ' ἢ θεὰ, ἢ ὑπὲρ τὴν ἔριν τὸν Ὀλυμπον ταράσσουσα, ἐτάραξε τὰς φρένας τοῦ φιλότατου Πυγμαλίωνος, ὅστις μίαν Γλυκεράν τῆς Γαλατείας προτιμᾷ.

Δὲν πταίει ὁ ἀγαπητὸς μου Πυγμαλίων (καλαίει).

Ρέννος.— Τί θέλεις τώρα; τί ποθεῖς, τί σκέπτεσαι; νὰ γείνης θέλεις ἄγαλμα;

Γαλάτεια.— Νὰ γείνω μάρμαρον... ἄ ὄχι, Ρέννε, τὸ μάρμαρον δὲν ἀγαπᾷ.

Ρέννος.— Ἐκδίκησιν δὲν θέλεις;

Γαλάτεια.— Ἐκδίκησιν; ἄχ, ναι.

Ρέννος.— Τοῦ Ἀργοναύτου οἱ βραχιόνες καὶ ἡ ἀτρόμητος καρδία εἰς τοὺς πόδας σου.

Γαλάτεια.— Ρέννε, ἀδελφέ μου. Τῆς Γαλατείας ἢ ἐκδίκησις, ἀνάγκη δὲν ἔχει βραχιόνων.

Ρέννος.— Ἐχεις δηλητήριον Θεσσαλικόν;

Γαλάτεια.— Ἄχ, ὄχι Ρέννε. Ἦθελα.

Ρέννος.— Λέγει.

Γαλάτεια.— Ἦθελόν νὰ ἦτο Ρέννος ὁ Πυγμαλίων μου. Καὶ νὰ μὴ ἔφερε ἐπὶ τοῦ μετώπου του βασιλειον διαδήμα. Ρέννος, νὰ ἦτο κατάρατος, φυγὰς κ' ἐγὼ τὸ μόνον στήριγμά του, ἢ μόνη του ἐλπίς. Καὶ νὰ μεταμορφῶμαι ὡς ὁ πρωτεύς. Ἄλλοτε γλῶττι ἀπαλὴ νὰ γίνωμαι καὶ νὰ μὲ καταπατοῦν οἱ πληγωμένοι πόδες τοῦ φυγάδος μου. Ἄλλοτε αὔρα δροσερὰ καὶ ζεῖδωρος, νὰ μ'ἀναπνέει τὸ πυρῆσον στῆθος τοῦ Φρουρὸς τὴν νύκτ' ἀκούμητος παρὰ τὸ σπῆλαιον, τὰς ἡμέρας νὰ φυλάττω τοῦ λατρουμένου κατάρατος μου. Νὰ εἶχον τὴν πνοὴν τῆς σεμνῆς Ἀθηνᾶς καὶ νὰ διώκω πάντα κίνδυνον ἀπὸ πλησίον του. Ἐγὼ ἢ ἄχρηστος, ἢ περιφρονημένη, ἤθελον νὰ καῶ καὶ νὰ ἀναλυθῶ δι' ἐκεῖνον. ὦ τότε τὴν ἀγάπην μου θὰ ἀνεγνώριζε, θὰ μῆθλιβε στὸ στήθος του κ' ἀπὸ τὰ φίληματά του θ' ἀπέθνησκα πανόλβιος.

Ρέννος.— Θ' ἀπέθνησκες; Θεὰ ποῦ εἶνε ἡ ἀθανασία σου;

Γαλάτεια.— Διὰ τὸν Πυγμαλίωνα μου λησμονεῖς, ὦ Ρέννε, ὅτι τὴν ἠρνήθη.

Ρέννος.— Ὅσα πρὸ μικροῦ ἠρήθησας, αἱ θυγατέρες τῶν θνητῶν δὲν ἀποσεύγουν.

Γαλάτεια.— Κ' ἢ ἀμοιβή των;

Ρέννος.— Θεὰ, πρὸς τί τὸν οὐράνιον ν' ἀφῆσῃς; Αἱ θυγατέρες τῶν θνητῶν, λησμονημένοι ἀποθνήσκουσιν. ὦ, δικαί νὰ καταβῆς ἀπὸ τὸ βῆθρον σου;

Γαλάτεια.— Αἱ παρακλήσεις του, τὰ δάκρυά του... Μ' ἠγάπα.

Ρέννος.— Ἠγάπα τὸ ἀδύνατον καὶ ἐβαρύνθη νὰ ἀκούῃ μοιρολόγια ἐγκαταλειμμένων. "Α, μίσος ἂν ἦσθάνεσο ἀντὶ εἰς δάκρυα ἀνωφελῆ νὰ ἀναλύσῃσαι...

Γαλάτεια.— Μίσος.. ἀγάπην μόνον κλείουσι τὰ στήθη μου. Ἀγάπην ἄπειρον, ἣτις γνωρίζει νὰ συγχωρῇ.

Ρέννος.— Μὲ ψεύδη παρεπλάνησε τὸν γέροντα πατέρα μας καὶ ἤρπασε τὰ δικαιώματά μου. "Αν ἐπλανήθην ξένος, ἔρημος, ἡ δόξα ἠκολούθησε τὸ βῆμα μου καὶ ἐπανήλθον πανίσχυρος, μ' ἰδέας ἐκδικήσεως. Οἱ Ἀργοναῦται συνηγμένοι ὄλοι, ἐν νεῦμα ἀναμένουσι τοῦ Ρέννου, τὸν Πυγμαλίωνα νὰ καταρρίψωσι. Ἀλλ' ἦσο σὺ πλεσιόν του καὶ συνεχώρησα. Πλὴν τώρα, ἀγγελιαφόρον ἔπεμψα καὶ οἱ Ἀργοναῦται πάλιν συνηγμένοι, ἐν νεῦμα ἀναμένουσι. Βλέπεις ἐκεῖ μακρὰν εἰς τὸν ὀρίζοντα; ἡ θάλασσα ἡ γαλανή, βαθύτερον νὰ ἔχη χρωμα δὲν σοὶ φαίνεται; Εἶνε αἱ νῆες τῶν ἀργοναυτῶν καὶ προσηγείται ἡ δαφνοστεφής Ἀργώ.

Ἢ Μήδεια ἐξεδικήθη καὶ ἡ Γαλάτεια τὴν ἡρώϊδα αὐτὴν τοῦ μίσους δὲν θὰ μιμηθῇ;

Γαλάτεια.— Καὶ ἀναμένουν λέγεις νεῦμα ἰδικόν σου, Ρέννε;

Ρέννος.— Ναί.

Γαλάτεια.— Καὶ ἂν τὸ σημεῖον τοῦτο δὲν δοθῇ;

Ρέννος.— Οἱ ἀργοναῦται ἐπιστρέφουν ἄπρακτοι. Πλὴν τί κρατεῖς;

Γαλάτεια.— Εἶνε ἐγγειρίδιον τοῦ Πυγμαλίωνος. Τὸ ἔβαψεν εἰς αἷμα ἐχίδνης.

Ρέννος.— Ἀκουσε, Γαλάτεια. Δὲν ἤθελες ὁ Πυγμαλίων νὰ ἦτο Ρέννος; Ἀφοῦ δὲν εἶνε τοῦτο δυνατὸν, ἀγάπησε τὸν Ρέννον. "Αν σὺ διὰ τὸν Πυγμαλίωνα ἀθανασίαν ἠρνήθης καὶ ἐγὼ διὰ νὰ μὴ κλυδίσωσιν οἱ θεοὶ ὀφθαλμοί σου, ἠρνήθην τὴν ἐκδίκησιν. Αὐτὴν, ἣτις μὲ συνεκράτησεν εἰς τὰ μακρὰ τῆς ἐξορίας ἔτη καὶ ἣτις μὲ ἐθώπευε μὲ ὄνειρα γλυκύπικρα. Ναί τὴν ἠρνήθην.

Γαλάτεια.— Μὲ ἠγάπας;

Ρέννος.— Ὅπως ὁ Ρέννος γνωρίζει ν' ἀγαπᾷ.

Γαλάτεια.— Τρέξε λοιπόν. Οἱ Ἀργοναῦται ἄς μὴ προσμένωσιν ἐπὶ μακρόν.

Ρέννος.— Γαλάτεια μου, φεύγω πτερωτός. (Ἐξέρχεται).

Γαλάτεια.— Ὁ Πυγμαλίων μου ἐσώθη. Μοῦ ἦσο ἀδελφός καὶ προστάτης, ἀλλὰ τὸν Πυγμαλίωνα ἠπέλιπες καὶ σὲ θυσιάζω χωρὶς τύψιν ἀπαράλλακτα ὅπως ἐθυσίασα καὶ τὴν ἀθανασίαν μου.

(Ἐισέρχεται ἡ Εὐρύκλεια).

Γαλάτεια.— Τρέξε Εὐρύκλεια καὶ μία μόνη ἀμυγή, τὸν θάνατον θὰ φέρῃ. Ἀ... τὸ ἐγνωρίζον ἐγὼ, ὅτι ἠπέλει τὴν ζωὴν τοῦ Πυγμαλίωνος. Πρόσεξε, ὄχι οἶκτον μὴ δεΐξης μικροψυχίαν γυναικός. ὅταν ζωὴ τόσοσιν πολυτίμος εὐρίσκεται ἐν κινδύνῳ. Ἀχθε τὸ ἐγγειρίδιον τὸ ὄπλον τὸ πολυτίμον.

Εὐρύκλεια.— Φεύγω· ἀλλὰ καλῶς ἐσκέφθης.

Γαλάτεια.— Τρέξε· σπινθὴς μὴ γάνης πολυτίμους.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ.

2. ΓΑΛΑΤΕΙΑ « ΠΑΡΩΙΔΙΑ »

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἡ σκηνὴ παρυσιάζει αἰθουσαν. Εἰς τὸ μέσον βῆθρον ἄνω ἀγάλματος. Πρὸς τὰριστερὰ παρὰθρον.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΕΥΡΥΚΛΕΙΑ

Γαλάτεια.—Ἐλθέ ἐδῶ, καλὴ Εὐρύκλεια, καὶ λέγε ὅσα γνωρίζεις.

Εὐρύκλεια.—Ἦτο ἦρος καὶ ἀπέθανεν ὅπως εἰς ἦρον ἀρρῶζει. Δὲν ἐκλαυσε τὴν προυφεραν νεότητά σου, ὁ ἀτρόμητος ἀργοναύτης, ὅστις τσαχίς τὸν θάνατον ἀντεμετώπισε, ὡχρίασε πολὺ καὶ εἶπε: "Α, δυστυχῆ Γαλάτεια, μένεις μόνη, ἔρημος, χωρὶς προστάτην. Εἶν' ἡ πληγὴ μου, πληγὴ μὲ ἐγγχειριδίον ἀδελφοῦ καὶ δι' αὐτὸ θανατηφόρος εἶνε.

Γαλάτεια.—"Α... νομίζει ὅτι τὸν ἐφόνευσεν ὁ Πυγμαλίων;

Εὐρύκλεια.—Ναί.

Γαλάτεια.—Μὴ τὸν κατηράσθη; ὦ γρηκιά, ἄς ἔλεγες τὸνομα τοῦ φρονέως. Ναί, εἰς ἐμέ νὰ πέση ἡ κατὰρα ἔπρεπε.

Εὐρύκλεια.—Σ' ἠγάπα τόσον, ὥστε ἐφοβήθην ἡ πληγὴ τοῦ ἐγγχειριδίου δίδει θάνατον ἀνώδυνον. Ἄλλ' ἂν ἐμάνθανε τὸν φρονέα σου, πολὺ θὰ ἐπόνει, Γαλάτεια, πταίω ἂν τὰς τελευταίας του στιγμᾶς, ἀπῆλλαξα ἀποκαλύψεως φρικτῆς, ὀδυνηρᾶς.

Γαλάτεια.—Ναί, πταίεις, γρηκιά. Νὰ μᾶθη ἔπρεπε.

Εὐρύκλεια.—Τώρα γνωρίζεις τὴν ἀλήθειαν, ἡσύχασε (ἐξέβραται).

Γαλάτεια.—Ἄν εἰς τὸν Ἄδην συναντήσῃ τὴν Μήδειαν, ἄς εἶπῃ: ὅτι ἡ Γαλάτεια ἀγαπᾷ μὲ ἄλλον ἔρωτα, καὶ προτιμᾷ εἰς συντρόμματα νὰ πέση ἡ ἰδία, ἀλλ' ὄχι μίαν τρίτῃ νὰ βλάψῃ τοῦ φιλότατου της.

(Εἰσέρχεται ὁ Πυγμαλίων μετὰ τῆς Γλυκέρως.

Ἡ Γαλάτεια κρῖπτεται εἰς τὸ βῆθος.)

Πυγμαλίων.—(δίδει διαταγὰς εἰς τοὺς ἔξω τοῦ θαλάμου). Καὶ νὰ σταθῇ ἀγάλμα τῆς Γλυκέρως, εἰς τοῦ νοῦ τὴν εἰσοδον. Πρὸς τιμὴν τῆς νέας σας δεσποίνης, ἀγῶνας θὰ πελέσωμεν καὶ ὁ νικητὴς ἀπὸ τῆς λευκῆς χειρὸς της, τὸ γέρας θὰ λάβῃ. (Πρὸς τὴν Γλυκέρω). Γλυκέρω, εἰς' εὐχαιροστημένη; Τί; ἀκόμη σύννορος; Ζῶσα μὴ σὲ φοβίξει ἡ Γαλάτεια; Τὸν θάνατόν της θέλεις; Γνωρίζεις, ὅτι ἠρνήθη τὴν ἀθανασίαν της; εἶνε θνητὴ, θὰ ἀποθάνῃ μίαν ἡμέραν καὶ αὐτὴ. Νὰ ἦνε δὲ ἐκ τῆς ζωῆς της εὐχαιροστημένη, δὲν πιστεύω. Ὁ θάνατος ἀπαλλαγὴ θὰ ἦνε δι' ἐκείνην, ἥτις κλαίει τώρα, ὡς μανθάνω, τὴν ἀθανασίαν της.

Θέλεις, Γλυκέρω, τοὺς λογισμούς σου μὴ κρύψῃς ἡ ἡμέρα ἡ σημερινὴ ἡ ἡλιοδουμένη, θὰ ἦν ἡ τελευταία της. Θὰ ἐκπληρῆ ὁ Ἄδης, ὦ Γλυκέρω, θεοὺς φιλοξενῶν. Ἠθέλον τὴν ἐκπληρῆν νὰ κάμω ταύτην εἰς τὸν Πλούτων καὶ νὰ δώσω σύντροπον ἐπᾶξιον καὶ

εἰς τὴν Περσεφόνην. Λέγε, Γλυκέρω, (ἀπέβρονται).

Γαλάτεια.—Τὸν ἔσωσα ἐγὼ. Ἡ ταπεινὴ ἐπαίρα, τὸ Γλυκέρω, ἂν τὴν ζωὴν μου θέλῃ, δὲν ζητεῖ μεγάλαν πράγματτα. Εἶνε πτώμα ἡ Γαλάτεια καὶ ἔπαυσε νὰ ζῆ, ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶδε τὸν Πυγμαλίωνα τῆς ψυχρανθέντα.

Τὸν ἔσωσα καὶ ἡ ἀγαπητὴ του κεφαλή, δὲν διατρέχει τώρα κίνδυνον. ὦ ἄς διασκεδάξῃ. Ἡ Ἄφροδίτη ἡ κακὴ τὴν καρδίαν τοῦ Πυγμαλίωνος ἐψύχρανε. Αὐτὸς δὲν πταίει καὶ ἂν πρόκηται ὁ θάνατός μου, γράν νὰ προξενήσῃ εἰς τὸν Πυγμαλίωνα, ἡ αἰγμὴ αὐτῆ βαρεῖσα εἰς τὸ δηλητήριον, πολλοὺς νὰ στελεῖ ἀκούραστος, εἰς τὰ ζοφερὰ τοῦ Πλούτωνος βασίλεια δύνανται.

(Πησιιάζει πρὸς τὸ παρὰθρον). Ἡ τελευταία μου ἡμέρα ἡλιοδουστος. Ἡ Κύπρος, ἑορτάσιμον παρυσιάζει ὄψιν κ' ἐκεῖ κάτω ἐπὶ πεντελικῷ μαρμάρου, λαξεύει τῆς Γλυκέρως ἀγάλμα, ὁ γλύπτης ὁ ἀθάνατος, ὅστις εἰς στιγμὴν ἐμπνεύσεως ἐγλύψε τὴν Γαλάτειαν, ἧς ἡ ἐκπαυγλὸς καλλονὴ, ἐδέσμευσε τὰς φρένας τοῦ ὠραίου Πυγμαλίωνος.

Τὸν βλέπω νὰ ἐργάζεται, ὡς ἄνθρωπος γενναίαν ἀναμύμων ἀμοιβὴν. Εἶν' αἱ γραμμὴ τοῦ σύμμετροι καὶ τεχνικῆ. Θ' ἀκριδοπληρωθῆς τεχνίτα, ἀλλὰ κλαῦσε, τὸ ὠραϊότερόν σου ἔργον ἡ Γαλάτεια, τὴν ὁποίαν ἡ πτερωτὴ σου φαντασίαν εἰς τοὺς οὐρανοὺς τὴν ἀνεζήτησε, τί ἐργεῖ;

Τὸ ἀγάλμα ἐκεῖνο ἦτο ἡ ἀθανασία διὰ σέ, τὸν γλύπτην τὸν θνητόν.

Τὸ ἔργον σου, ἰδὲ αὐτὸ συντρόμματα, καταπατούμενα ἀπὸ τοὺς πόδας τῆς Γλυκέρως. Γλύπτα, τὸ ἔργον σου δὲν τὸ πονεῖς καὶ δέχεσαι εὐγνωμονῶν τὸ ταπεινὸν ἀργύριον, τὸ ὁποῖον ῥίπτει μετὰ περιφρονησεως, ἡ χεῖρ, ἥτις τὸ κλέος σου συνέτριψε;

Ἐργάζου, ἐκλίνε τὸ σῶμα σου κ' ἡ κεφαλή σου ἐκλίνε βαρεῖα. Τί; βλέπω δάκρυα, πονεῖς, κ' ἐνῶ ἐργάζεσαι ἔργον θνητόν, θηραίνεις τὸ ἔργον τὸ ἀθάνατον;

Δὲν πταίεις, ἐστήριξας τὸ ἀγάλμα ἐπὶ τοῦ βῆθρου καὶ τὸ ἀγάλμα ἀπὸ τοῦ βῆθρου του κατῆλε.

Ἐπαυαίρει τὸν χιτῶνά της καὶ μὲ σταθερὰν χεῖρα ἐμπήρει τὸ ἐγγχειριδίον ἐπὶ τὸν ἀριστερόν μαστόν).

Ἡ Ἄφροδίτη ἡ ζηλότυπος, τὸν υἱὸν της ἐπεμψε.

ὦ Πέννη, ἀδελφέ μου. Περιττοὶ κ' οἱ δύο εἴμεθα ἐδῶ, περιττοὶ καὶ ἴσως ἐπικίνδυνοι.

Θὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους, εἰς τὰ σκότη τοῦ Πλούτωνος.

"Αχ, ἄς μὴ ἤκουα... τὴν λύραν καὶ τὰ ἄσματτα... Αὐτὴ ἡ νῆσος... ἡ κυματόλουστος, δὲν ἔχει ὀφθαλμοὺς νὰ κλαῖωσι; (πίπτει καὶ τὸ πρόσωπόν της μορμιάζει ἀπὸ πόρον). Ἄς κλαῖωσι τὴν Γαλάτειαν τὴν δυστυχῆ, τὸ ἀγάλμα, τὸ ὁποῖον τὸ βῆθρον του ἀφῆκε.

"Αχ, Πυγμαλίων! (ἐκπτεῖ).

ΛΑΒΕΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ